

Jeden milion dolarů tomu, kdo udolá barmanku Joriku

Na motivy komiksů o námořníku Pepkovi

„Ti všichni jedí maso; vem si třeba tygra,“ povídám majiteli Rock´n´Wallu. „Vem si pantera. Vem si levharta. Vem si pumu. Vezmi si toho tlustého Wimpyho z námořníka Pepka. Ti všichni jedí maso!“

„Přesto nevaříme,“ odsekl Honza. „Tady je hlavně lezecká stěna. Bouldry.“

„Maso ne?“

„Na co? S tím jsou leda starosti. Kontroly. Zato točíme pivo. Ale maso ani náhodou. K tomu nám dopomáhej Bůh.“

„Hm. Což horolezci neradi skopové?“ A po mém boku sedící redaktor se mě zastal: „Lorenc má pravdu, Honzo. Jak vládci velehor, tak páni pouště byli vesměs masožravci.“

„Možná,“ pravil Honza. „Ale naše barmanka Jorika zrovna drží speciální dietu. Chcete ji vidět?“

„Tu dietu?“ - „Joriku.“ - „Chcem.“ - „Tak za mnou.“ A kol výčepu nás vedl dozadu.

„Hm, a jakou že má Jorika dietu?“ zeptal jsem se.

„Pije Red Bull.“

To mě rozesmálo. „Ať si ho pije. Ale Red Bull nebude nikdy mocnější než karbanátky.“

Jorika šplhala po chyttech a ani se nepřevlékla do sportovního. Přilepená jako moucha visela pod stropem. Bylo jí pětadvacet.

„Joriko?“ zvolal Honza. Seskočila a snad aby řeč nestála, srazila mě na žíněnku. Už jsem si říkal, že nastala má poslední hodina, a nebýt žíněnky, už by má žebra existovala jen jako kostní moučka. Honza se přesto dobromyslně usmál a prý: „To byl jen začátek. Kdo jde do parku?“

„A je tam snad něco nového?“ broukla Jorika. „Snad vykvetl rozmarýn?“

„To ne, ale tady ten blbec si myslí, že bez vaření a masa zkrachujem,“ řekl Honza. „Mám místo tebe prý zaměstnat nějakou přitažlivou kuchařku. Divila by ses, kolik barbarů nikdá nevěří, že je Red Bull dostatečný doping i pro zdolání Everestu.“

Ale Jorika potřásla hlavou. „A proč chodit až do Mlýnský Strouhy? Vždyť Lorenc, koukám, bude stejně zvracet už tady.“

„Nesmysl,“ povídám. Statečně jsem se jí zadíval do očí. „A máte tu moc tenké žíněny.“

Jorika si odplivla. Vyšli jsme do Sadů 5. května a teprve na večerním vzduchu jsem se začal vzpamatovávat. Ovšemže i díky tomu, že si to Jorika vyšlapovala s námi. Najednou se ale vysportovaný Honza Schneider zastavil a povídá: „Jsme u cíle. Je to všechno tady.“

Rozhlédl jsem se. „To je trávy,“ povídám. „Co budeme dělat?“

„Nic zvláštního. Budete se s Jorikou navzájem zarážet do země. Souhlasíš, Joriko?“

„Proklepnu vás klidně všechny,“ holedbala se Jorika a Honza už cepínem rýsoval v písku kruhy. „Hotovo,“ řekl. „Vyhraje ten borec, který soupeře zatluče hloub do země. Každý máte tři pokusy.“

Vybalil jsem si žvýkačku a předstíral poklid. „Proč ne? Začněme.“ - „Začnu první,“ hlesla Jorika.

Ještě předtím však převzala od Honzy obřadně modročervenou plechovku a vyzunkla ji naráz do dna. A pak... Uhodila mě pěstí do temene. V tu ránu jsem trčel po kolena v nějakém dětském pískovišti. Okolo si skutečně hráli holčičky a kluci a vyprskli smíchy. Taky Jorika se bohorovně usmívala: „Hola, Clinte Eastwoode. Už cítíš, co dokážou bublinky?“ Odmlčela se a potom dodala, jako by pracovala pro reklamní firmu: „Od osmnácti let nasávám denně jen a jen Red Bull.“

„Red Bull je dobrý,“ povídám. „Taky ho piju,“ slyšel jsem sám sebe, někdo mi zatím kontroloval hlavu a jako v nejhorším snu jsem uslyšel jakési halekání.

„Stop! Stop!“ opakoval někdo. „Co to tam Jorika provádí s Lorencem?“

„A co by asi prováděla?“ odsekl Honza Schneider. „Jorika jenom dokazuje, že je Red Bull mocnější než maso.“

Ještě to ani nedořekl a zaútočila podruhé. Úplně jsem zarostl do písku, děti se tomu chichotaly a Jorika se mě stroze zeptala: „Tak co, ty nemehlo? Jsou ještě nějaké pitomé námitky vůči šumivým bublinkám?“

Rádoby silácky jsem řekl: „To bych prosil, kotě. Jelikož ty zapomínáš, že teď mám zase já s tebou tři pokusy.“

„Ale to já vím,“ řekla. „Tak začni.“ Dala si ruce v bok.

Vyšplhal jsem se z díry, kam mě předtím zarazila. Ani v tom nejdivočejším snu mě ještě nikdy předtím nenapadlo, že snad na tuhle hezkou dívku vztáhnou ruku. I kdyby třeba jenom v úplně regulérním ringu.

„Na co čekáš? Do toho, srabe!“ řekla Jorika.

Přikrčil jsem se, odrazil se, plachtil nad Evropskou unií a teprve během dopadu jsem Joriku udeřil do temene. Ale ohleduplně.

„Hola, Joriko, a teď poznáš, co dovede skopové,“ povídám.

Jak víte, disponují ženy citlivým místem právě na temeni, ale to místo existuje spíš kvůli nějakému tomu polibku. Proč, to nikdo neví. Ani Jorika nebyla výjimkou. Ale má rána ji přesto neochromila. Jen se nahrbila, asi jako pružná puma, a suše povídá: „To měla být rána? To já mlátím větší silou, když tluču mouchy.“

Obřadně jsem se obrátil k divákům: „Proboha, dal bych si skopové.“

„Nemáme,“ řekl Honza a kousavě mě vyzval: „Lorenci! Ty bačkoro! Pokud Joriku nezarazíš do země, udělám to sám.“

Musím přiznat, že jsem v skrytu umíral úzkostí, ale přesto jsem přistoupil k Jorice, i když trochu ostýchavě, a začal zvedat ruku. Její pěst mě bohužel předešla. Zatemnělo se mi před očima, jako by nastal konec světa. Najednou jsem byl na dně hluboké šachty a proti nebi nahoře jsem mohl pozorovat jenom siluetu Joričiny hlavy. „Hej, ty tam dole, chyt' se lana,“ zavolala dolů smírně.

Trvalo to pár dní, než jsem se vykurýroval, ale ještě předtím jsem Honzovi vyčítavě zatelefonoval z nemocnice, že souboj nebyl fér, protože já byl na řadě a Jorika mi naprosto nedala čas. Ale Honza byl světem ořískaný horolezec, takže odsekl: „Jsi prostě moc pomalý, Lorenci, a ničím jsi Joriku neupoutal. Ale především, ty ses ničím řádným nenadopoval.“

Zeptal jsem se: „A Jorika jo? A nestojí ona vedle tebe?“

„Stojí. Aby nestála. V Rock'n'Wallu to tak fachčí lépe.“

„A co Jorika zrovna dělá?“ zeptal jsem se stísněně.

„Co by dělala? Ta má volnost. Jednoduše zrovna sedí u baru, klábosí s kamarádkou Evou, a pokud mě nešálí zrak, obě dvě ty holky vydatně popíjej Red Bull.“

„Vážně?“ Tu mě osvítil nápad. Jaký? Zatelefonoval jsem miliardáři Petru Kellnerovi.

Sice ho nijak zvlášť neznám, ale kdysi jsem jej porazil v automobilovém závodě milionářů Diamond Race.

„Tě pic,“ řekl Petr Kellner do telefonu. „Co se děje? Svaz spisovatelů potřebuje další sponzorský dar?“

„Ale ne, Petře.“

„Nikoli? A proč tedy opruzuješ, Lorenci?“

„Víš, Petře, jeden klub tady v Plzni se ocitl v úzkých.“

„A co to je za putyku?“

„Horolezecká knajpa Rock´n´Wall v Sadech 5. května.“

„Vážně? A nevoláš mi náhodou z ozdravovny? Víš, Lorenci, kdybys chtěl podpořit vydání svého románu, neřeknu ani kolečko. Ale proč bych asi podporoval zdravý horolezce? To jsou chlapi, ti se neztratí. Víš, co ti řeknu? Ať podporují horolezci mě; já jsem rock!“

„Ty jsi skála, Petře? Hm. A co se mnou zajít na Red Bull?“

„A pravá příčina, Lorenci?“

„Ani nevím. Hezké prostředí, sympatická barmanka...“

Petr ožil, i když sotva znatelně. „Fajn,“ povídá. „Čirou náhodou závtra trávím tři hodiny v té tvé Plzni. Slibuju, stavím se v Rock´n´Wallu. Ale to bude to jediné, co pro české horolezce vykonám během svého náhradního volna. Čus.“

Nazítří měla Jorika volno. Přesto byla přítomna v Rock´n´Wallu; kde je taky lépe? V Himalájích nikoli. Matterhorn taky volal zbytečně. Jorika se vyloženě vyvalovala u stolku hned u dveří. Zrovna otvírala další plechovku. Zasmušile do sebe pakovala bublinky. „Mňam!“ řekla. „A to dobrý kafe!“

Vtom se otevřely dveře. Vstoupil miliardář Petr Kellner. Měl kravatu a nebyl oholen, vlastně ani nebyl dobře naladěn.

Ale sotva uviděl hezkou Joriku, ožil. Zamířil k barmance jako pod vlivem sady magnetů. Povídá: „Zdravíčko, Kleopatro.“

„Tě bůh. Ty povidlo.“

Miliardář řekl: „Snad vás to, milá dámo, neurazí, ale rozhodl jsem se, že budu sedět u vašeho stolu.“

„Odpal, ty kuře. Já tady okolo vidím plno jiných prázdných stolů!“

„Jo? Jenže já jsem Petr Kellner, miliardář, a sednu si, kam chci!“

„O. K. - Jsem Jorika. – A sedím, kde chci.“

„Uvidíme,“ řekl miliardář. Obrátil se upjatě na patě. „Uvidíme, co řekne maminka.“

Dal si do úst prsty a hvízdal. Ze Sadů 5. května vstoupila jakási zápasnice, stanula nad Jorikou jako jeřáb nad jeřabinou, na temeni měla malou rádiovku a přes prsa se jí dmul červený, ale bíle puntíkový svetr s podivným nápisem „Putuji. Putin.“

„Nádo?“ zeptala se rusky svalnatá cizinka Kellnera a zsalutovala mu jako frajtr.

Miliardář pozdrav opětoval. Potom ukázal na pohlednou barmanku: „Klaudie, víš, já potřebuju vyhodit tohle smetí na ulici. Rozumíš?“ A decentně odstoupil.

Zápasnice se sklonila k Jorice a břicho ukazováčku jí dala pod bradu. Řekla: „Pojď sem blíž, kotě, a postav se pěkně. Ať tě mohu vyrazit.“

„Ó, chceš se prát?“ usmála se nenapodobitelně Jorika.

Klaudie chtěla dát Nenapodobitelné Jorice ránu do brady, ale dívka se zaklonila a úder putoval pánu Bohu do oken. Vzápětí sličná barmanka velmi líně vstala, zcela nepatrně pohnula rukou a bodyguardka Petra Kellnera se vznesla. Jorika flegmatically vzpažila a chytila tu ženskou při pádu jako nějakou matraci nebo žíněnku. „Nádo Red Bull?“ zeptala se jí. „Pozdě. Red Bull sis, babo, měla objednat předem. A víš co? Poradím ti jednu věc. Vsugeruj si, že tahle hospoda nikdy nebyla.“

Miliardář Petr Kellner sledoval to divadýlko, najednou vypadal jako sloup ulitý ze soli a ze rtů mu konsternovaně splynulo: „Počkejte... Co to děláte?“

„Co to dělám?“ Jorika se k miliardáři obrátila: „A neříkal jste, že chcete vyhodit TOHLE smetí na ulici?“

Jorika se pousmála. Miliardář zrudl jako pivoňka. Dal se na ústup a na odchodu sice Jorice pohrozil, ale jen levím malíčkem. „Ještě o mně uslyšíte!“ zabrblal.

„O. K. Já jsem pokaždé připravena, Pét'o.“

A den poté? Jorika vstoupila do Rock'n'Wallu v té nejlepší náladě. U baru zrovna seděl Honza a zaujatě pročítal denní tisk. Tomu se Jorika podivila,

„Nezačala náhodou v pásmu Gazy třetí světová válka?“

Honza zvedl oči a dost triviálně povídá: „Nazdar, slunce. Nezapadej.“

„Allaha akbar,“ řekla a zvedla pěst. „Až se stín dotkne kopí, rozsudek bude vyneseno. Ale teď vážně. --- Máme dost Red Bullu?“

„Naštěstí ještě jo. Proč se ptáš?“

„V téhle části Evropské unie člověk nesmí nikdy vystřízlivět, jak by asi řekl Bohumil Hrabal.“

„Ale to se saframentsky pleteš, Joriko, a patrně jsi dosud nečetla noviny,“ odpověděl.

„To nečetla. A co nového? Kvolá snad Putin?“ Jorika usedla s povzdechem.
„Anebo snad sedí Obama?“

„Nic z toho.“ Honza podal Jorice denní tisk. Její půvabné, jako by mírně sešikmené oči spočinuly na titulní straně. „I hrome!“ řekla. Protože palcové titulky hlásaly toto:

Jeden milion dolarů tomu zápasníkovi, který porazí Joriku.

Už menšími písmeny pod tím stálo: Tuto obrovskou odměnu vypsala miliardář Petr Kellner. Ale musí to být čestný boj.

„Tak co tomu říkáš, Jorindo?“ zeptal se Honza účastně své nejmilejší zaměstnankyně.

Jorika mlčela. Potom řekla: „Jen prašivý milion? Ten držgrešle!“ A denní tisk upustila na podlahu. Flegmaticky se zadívala kamsi k baru a Honza se jí velmi diplomaticky zeptal: „Dáš si dnes Red Bull?“

„A ty se mnou?“

Vtom Jorika koutkem oka něco zahlédla nad okrajem desky jednoho stolu v koutě. A opravdu. Úlekem tam nadskočila rádiovka.

„U měsíčního platu, máme hosta,“ zahučela Jorika. „Honzo, my tu nejsme sami.“

V koutě se zdvihla naše stará známá ve slušivých puntících a sehnula se pro čepici.

„Lepí ti, Klaudie?“ zeptala se Jorika a začala soupeřku hypnotizovat. Vtom se ale za zápasnicí otevřelo okno do Sadů 5. května a dovnitř do Rock'n'Wallu se sápal někdo jako Rocky Balboa.

„Vyhul!“ sykla ale směrem k Rockymu Klaudie. „Já tu totiž byla první.“

„Tak moment!“ založila si Jorika paže. „Pokud to nevíte, toto okolo je naše knajpa.“

„Jo? --- A co mi je do toho?“ odsekla Klaudie. Rocky se taky přehoupl přes parapet okna a řekl: „Neboj se, Joriko, já té bábě ukážu!“ Jenomže úder té bodyguardky jej odmetl zpátky do Sadů.

„Ach, tomu říká rána?“ uslyšela Jorika snad ze sna, ale pak uviděla přímo před sebou pod stolem kohosi jako Rambo.

Rambo se protáhl k zápasnici Klaudii a řekl: „Oho, tak ty chceš pobít Joriku?“

„Jo. Přesně. A já tu byla první.“

„Promiň, milá, ale já neuznávám pořadníky.“

„A tohle uznáš?“ zasvištěla pěst. Ale minula.

Zápasili. Prásk! A už se spolu váleli venku, kdesi pod oknem. „Ha, tak tys tu byla první?“ „Jo! Řekla jsem to a pořád to říkám!“ Kutáleli se dál a dál. Jorika a Honza usedli konsternovaně přímo proti sobě.

„To se divím,“ řekla Jorika po chvíli. „Ti všichni přišli, jen aby mě dostali.“

Potom sebrala noviny a při pohledu na jejich titulní stranu temně zahučela. „Jsme vlastně v pěkné bryndě, Honzo.“

„Proč?“

„Proč asi. Možná i někdo další zatouží po milionu dolarů. Do Prčic, hej, co je s tím Red Bullem?“ A praštila denním tiskem místní mouchu. Honza se nehýbal.

Honza už zdolal leckterou pětistícovku, ale tato situace jej skutečně vyděsila. A hle, hospoda je zničehonic plná. Lavice přetékaají hosty a odevšad se šklebí dost divé tváře. A všichni se natřásají okolo Joriky a její židle. Jen útočit se neodvažují. A superžena Jorika? Jewn zadumaně usrkává Red Bull, je pozdní večer, první máj.

A Petr Kellner?

Podmračeně sedí ve své plzeňské kanceláři a před ním leží na stole pytel s nápisem JEDEN MILION.

Vtom někdo klepe.

„Dál!“

Vstupuju, koukám na pytel na stole a povídám: „A kruciš! Moc pěkná hromádka dolarů.“

„Ale jo, Lorenci. Milion. Celý milion. Bude tvůj, pokud přepereš Joriku.“

Zadíval jsem se Petru Kellnerovi do modrých očí a ukrutně se soustředil. Potom jsem ledabyle řekl:

„Jo, jo. Joriku znám. Je to třída. Ale stejně bych nikdá nevěřil, že tě, Petře, až takhle zaháčkuje.“

„Inu, je čupr dívka!“ bacil do nějakých talířků. „Lorenci! Já nenajdu klid, dokud Jorice neukážeme, zač je toho loket.“

„A kdo je tady v Plzni pánem?“

Odmlčel jsem se. „Petře, ale tady není Rusko. Uklidni se. Tady nejsi ani v Karlových Varech. Ty si jednoduše nemůžeš dělat, co se ti líbí.“

„Ale já vím, Lorenci. Já vím.“ A posmutněl. „Boží mlýny melou, vím, a zákony platí pro každého. Počkat! - Kam se šineš?“

„Kam asi? Do Rock´n´Wallu.“

Tou dobou byl Rock´n´Wall ještě stále nabit hotovým výkvětem výtečníků, kteří by rádi milionek, a Honza plus čtyři narychlo najaté servírky se otáčeli co šroubky. Všichni měli plné ruce práce s obsluhou.

A Jorika, původkyně všeobecného zájmu o hospodu? Odpočívala v pohodlném proutěném křesílku, tom centru mystické spirály energie, a byla objektem opatrného pokukování. Přímo před ní ležel na ubruse Plzeňský deník a hnětlo ji jediné. A to? Veškeré to zpravodajství v televizi i novinách se stávalo už poněkud stereotypním. A stereotyp trýzní, jak už věděl Vladimír Páral. A přece! A přece Jorika pojednou pobaveně zamručela: „Výborně! Tady se píše, že prý musí být bojováno čestně. To je vše, co chci.“

Zničehonic vstala a houkla: „Čas na Red Bull.“

Sotva to doznělo, všelijací zbabělí kojoti se plavmo vrhali pod stoly. Aniž si jejich rádoby atletických výkonů všmala, hodila do sebe Jorika ten nejdobřejší nápoj v galaxiích na západ... a rázně vyšla do Sadů 5. května.

Už jsem tam přešlapoval. „Haló, Joriko! Jak se cítíš?“

„Prima,“ odsekla a má deset snad let chystaná věta ji nerozhodila ani o nanometr.

„Prima?“ pustil jsem se s dost nechutnou důvěrností za tou sexy barmankou. „Ech, Joriko. Možná se cítíš prima, ale vypadáš jako ten pytel s milionem dolarů, který už čeká u Petra Kellnera na mě.“

„Co?“

Obrátila se. V tu chvíli jsem osudově zaváhal, ale přece povídám: „Copak? Neslouží ti sluch? - Povídám, hezká Joriko, že mi připadáš jako pochodující milion dolarů.“

Čehosi se napila. Prázdnou plechovku pak nonšalantně odmrštila přes rameno do vozovky.

„To není ekologický,“ povídám.

„Já vím, srabe. Chceš zápasit?“

„A proč ne? Revolta je prý vždycky oprávněná, říkal už v Číně rudý Mao.“

„Možná.“ A Jorika zvedla pěst. V ruce svírala modročervenou zmačkanou plechovku. S kadencí Krakatitu mě trefila někam do žaludku. Sice to bolelo, ale vědomí jsem ještě neztratil a chystal jsem se Jorikou revolučně smýknout proti zdi nejbližší banky. Jenomže jsem chybil. Ta hladká kočka se mi vymkla, strategicky ustoupila, spolkla jediný doušek a, bože můj, bavila se.

Přihrbil jsem se ve střehu. Taky Jorika se přihrbila.

Najednou skoro přátelsky povídá: „Velice promiň, macku, ale nerozuměla jsem na poprvé.“

„Dobrá. Porozumíš teď!“ odstartoval jsem pošetile proti dívce svého srdce, abych ji z toho srdce konečně vymetl, anebo abych ji aspoň poctivě vykázal do příslušných kolejí, aby si více nevyskakovala na pokolení mužů, ale vtom vidím, že opět plachtím vzduchem a do žaludku mi proniká hotová smršť ran. Odpálen tou nakládačkou jsem dokonce přerazil topol. Dlouho se strom kácel přes frekventovanou silnici, zatímco brzdy kvílely.

„Ale jo!“ mumlala Jorika. „Už ti rozumím.“ A miliardář Petr Kellner?

Co byste chtěli? Je to džentlmen. Ten by ruku na dámu nevztáhl. Nikdy. A vidíte. Přece se domníval, že Jorika dostane za vyučenou. A přece čekal ve svém kutlochu, zatímco od Mlýnské Strouhy hřmělo stromoví.

Ha! pousmál se Petr.

Jorika dostává! Vítěz si přichází pro peníze. „Vstupte!“

Vstoupil jsem a stál před miliardářem skoro nahý. V cárech, potu, krvi. O berlích..

„Krinda pána,“ povídá Petr Kellner. „Co se stalo?“

„Spíš - co se stane,“ upadl jsem a umřel. Asi. - Ale ještě před smrtí jsem z posledních sil zahučel:

„Dej - ten - svůj - prašivý milion Jorice.“